

**ΠΙΣΩ ΑΠΟ
ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ**



ΟΙ ΔΥΣΧΕΡΕΙΕΣ στην ήδη δύσκαμπτη διαδικασία της χορήγησης αδειών οδηγούν, όπως επισημαίνουν έγκριτοι νομικοί, στην ουσιαστική κατάργηση του θεσμού

Καταργούν στην πράξη τις άδειες κρατουμένων

Με την εφαρμογή του νόμου Δένδια οι φυλακισμένοι είδαν ξαφνικά να κόβεται η επαφή με τον έξω κόσμο

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΠΟΥ ΕΠΙ ΧΡΟΝΙΑ ΕΠΑΙΡΝΑΝ άδεια από τις φυλακές και επέστρεφαν κανονικά είδαν -ξαφνικά- τη γέφυρα επικοινωνίας τους με τον έξω κόσμο να κόβεται, μετά την ψήφιση του νόμου Δένδια. Ενώ, μέχρι πρότινος, για το δικαίωμα άδειας αποφάσιζαν κατά πλειοψηφία ο διευθυντής των φυλακών, η κοινωνική λειτουργός και ο εισαγγελέας, ο νόμος πλέον δίνει δικαίωμα βέτο στον τελευταίο. Έτσι, παρότι το Τριμελές Πειθαρχικό Συμβούλιο εγκρίνει τις άδειες, οι εισαγγελείς -σχεδόν στο σύνολό τους- τις παραπέμπουν στο δικαστικό συμβούλιο το οποίο και τις απορρίπτει.

ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΔΕΣΠΟΤΑΚΟΥ

Συχνά, μάλιστα, η απόρριψη στηρίζεται στη βαρύτητα των εγκλημάτων για τα οποία έχει καταδικαστεί ο κρατούμενος, με συνέπεια -ουσιαστικά- οι φυλακισμένοι να δικάζονται ξανά και ξανά με τις ίδιες κατηγορίες...

Το ζήτημα προκύπτει από το άρθρο 20 παρ. 3 του νόμου 3772/2009 -γνωστού και ως «κουκουλονόμου»- το οποίο καταργεί στην πράξη την αρμοδιότητα του Τριμε-

λούς Πειθαρχικού Συμβουλίου της φυλακής, αφού για να χορηγηθεί πλέον άδεια σε κρατούμενο απαιτείται όχι η κατά πλειοψηφία έγκρισή της, αλλά η συμφωνία και του εισαγγελέα που προεδρεύει σε αυτό.

Η νέα ρύθμιση αμφισβητεί, ουσιαστικά, την επάρκεια και την ευθυκρισία των δύο διοικητικών μελών του συμβουλίου και παρέχει αυξημένη εξουσία στον εισαγγελέα, ο οποίος σε περιπτώ-

ση διαφωνίας του προσφεύγει στο δικαστικό συμβούλιο, το οποίο και αποφασίζει αμετάκλητα. Μάλιστα, μέχρι την έκδοση της τελικής αυτής απόφασης, η χορήγηση της άδειας αναστέλλεται.

Κατά συνέπεια, και παρότι είναι εξαιρετικά μικρός ο αριθμός των κρατουμένων που είτε δεν τηρούν τους όρους χορήγησης άδειας, είτε δεν επιστρέφουν στις φυλακές, έχει δημιουργηθεί

ένα ιδιαίτερα δυσμενές κλίμα για τον θεσμό των αδειών που αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο της επικοινωνίας των κρατουμένων με το ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον.

Με αυτό τον τρόπο δυσχεραίνεται η ήδη δύσκαμπτη διαδικασία χορήγησης αδειών, σε σημείο που έγκριτοι νομικοί και εγκληματολόγοι να μιλούν για ουσιαστική κατάργηση του ίδιου του θεσμού.



Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του **Βασίλη Ξηρού**, που συνελήφθη σε ηλικία 30 ετών για συμμετοχή στη «17 Νοέμβρη» και καταδικάστηκε σε 25 χρόνια κάθειρξη. «Έχω πάρει ήδη τέσσερις άδειες, όλες με σύμφωνη γνώμη του διευθυντή και της κοινωνικής λειτουργού. Έχω τηρήσει όλους τους όρους και γύρισα κανονικά.

Όταν έκανα αίτηση για την πέμπτη άδεια είχε ψηφιστεί ο νόμος Δένδια. Παρότι το Πειθαρχικό Συμβούλιο, κατά πλειοψηφία, μου έδωσε άδεια, η εισαγγελέας με έστειλε στο δικαστικό συμβούλιο και αυτό μου έκοψε την άδεια. Όταν ρώτησα την εισαγγελέα γιατί μου αρνήθηκε την άδεια, χωρίς να με γνωρίζει και χωρίς να λάβει υπόψη της όλα τα προηγούμενα θετικά υπέρ μου, απάντησε ότι ήταν υποχρεωμένη να το κάνει και ότι αν ήταν στο χέρι της θα μου την έδινε», εξηγεί ο ίδιος.

Η κυρία **Ράνια Καραμπιλάνη**, συνήγορος του Βασίλη Ξηρού, τονίζει ότι «το βούλευμα που απέρριψε τη χορήγηση άδειας βασίστηκε σε υποθετικούς συλλογισμούς και αναπόδεικτες εικασίες. Με την αόριστη επικλήση της βαρύτητας των κατηγοριών ο Βασίλης Ξηρός τιμωρείται ουσιαστικά για δεύτερη φορά. Είναι παράλογο και δημιουργεί τεράστιο νομικό και ουσιαστικό αδιέξοδο, όταν το δικαίωμα του κρατουμένου χρησιμοποιείται κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να καταλήγει σε βάρος του ίδιου».

ΒΑΣΙΛΗΣ ΞΗΡΟΣ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

«Κόβοντάς μου την άδεια νιώθω να με δικάζουν ξανά και ξανά»



Ο «μικρός» που καταδικάστηκε για συμμετοχή στη 17N μιλά στο «ΘΕΜΑ» για τους λόγους που απορρίφθηκαν οι τελευταίες αιτήσεις και περιγράφει τη ζωή στη φυλακή, οκτώ χρόνια μετά τη σύλληψή του

Μιλώντας στο «ΘΕΜΑ» ο Βασίλης Ξηρός εξηγεί τους λόγους που απορρίφθηκαν οι τελευταίες αιτήσεις και περιγράφει τη ζωή στη φυλακή, οκτώ χρόνια μετά τη σύλληψή του.

- Τι τύχη είχαν τα μέχρι σήμερα αιτήματά σου για άδειες; Έναν ολόκληρο χρόνο να ζω με την αγωνία: θα την πάρω την άδεια, δεν θα την πάρω, συμβούλια και κόντρα συμβούλια. Επικα-

λούνται δήθεν τη φύση των εγκλημάτων για τα οποία έχω καταδικαστεί, δηλαδή με δικάζουν ξανά και ξανά, χωρίς να έχουν το δικαίωμα από τον νόμο.

Με όλες αυτές τις χρονοβόρες διαδικασίες, έχω χάσει έναν ολόκληρο χρόνο όλες τις άδειες που δικαιούμαι, για να φτάσουμε να συζητείται η τελευταία αίτησή μου στις 16 Μαρτίου στο Δικαστικό Συμ-

βούλιο του Πειραιά.

- Τι ένιωσες την πρώτη φορά που άφησες πίσω σου την πόρτα της φυλακής; Μετά από τόσα χρόνια εγκλεισμού, το μόνο που με ενδιέφερε ήταν να μιλήσω με τους δικούς μου ανθρώπους χωρίς τζάμια και φρουρούς. Εμείνα με τους γονείς και τα αδέρφια μου. Βοήθησα τον αδελφό μου, που φτιάχνει το σπίτι του στη Σαλονίκη, έκα-

να και μερικές δουλειές στο σπίτι των γονιών μου. Είναι μεγάλοι άνθρωποι και δύσκολα τα βγάζουν πέρα. Είδα παλιούς μου φίλους και προσπάθησα να αποκαταστήσω τη σχέση με την κοπέλα που ήμασταν μαζί πριν με συλλάβουν.

- Όταν σε συνέλαβαν ήσουν 30 χρονών. Οκτώ χρόνια μετά, πώς αντιμετωπίζεις την απομόνωση της φυλακής; Ζούμε σε υπόγεια

υγρά κελιά, χωρίς επαρκές φως και αέρα, 24 ώρες το 24ωρο, πέντε άνθρωποι όλοι κι όλοι. Ο καθένας μας έχει βρει κάτι να κάνει για να μπορέσει να επιβιώσει. Εγώ ασχολούμαι με τη ζωγραφική. Ζωγραφίζω πίνακες με τέμπρες και κάποια σχέδια με πένακι, ασπρόμαυρα και χρωματιστά. Φτιάχνω και κάποιες κατασκευές με σύρμα, κουτάκια από αναψυκτικά και με άλλα σκουπίδια που βρίσκω. Έχω φτιάξει ένα αμάξι, μου πήρε ενάμιση χρόνο να το τελειώσω, και έναν μηχανικό ερωδιό - αυτό μου πήρε επτά μήνες. Διαβάζω κάνα βιβλίο και περπατάω κάθε μέρα μία ώρα, γύρω γύρω στο προαύλιο.

Όταν άρχισα να παίρνω άδειες, η φυλακή μου φάνηκε πιο υποφερτή. Οι άδειες επέδρασαν θετικά όχι μόνο σε μένα, αλλά και στους υπόλοιπους που δεν έπαιρναν. Όταν επέστρεφα, τους έλεγα τις εμπειρίες μου, πώς πέρασα και χαιρόνταν κι αυτοί με τη δική μου χαρά.

- Έχεις πει ότι αντιμετωπίσες «ειδική μεταχείριση» ακόμα και στα μεροκάματα. Από την αρχή έκανα μεροκάματα στην καθαριότητα. Τότε, ήμασταν 23 ώρες το 24ωρο μέσα στο κελί. Με βγάζανε για να καθαρίσω τους διαδρόμους και το προαύλιο και ποτέ δεν μου τα υπολόγισαν. Αρχισαν να μου τα γράφουν 22 μήνες μετά. Αν μου είχαν υπολογίσει για εκείνο τον ενάμιση χρόνο τα μεροκάματα, θα αποφυλακίζομαι σε λίγους μήνες.